

Спрягательно*).

ед. в́іль, в́іла, в́іло.

мн. в́іли

— глагóлalъ, ла, ло.

— глагóлали.

По първый-а примѣръ ся спрягжть глаголи-те, що кончавжть на чисто ю, както: мию, рию, вию, лию, гию, иию, таю, скю знаю, скю и проч.

Тїп що кончавжть на ыю и юю толко настояще-то и будуще-то спрягжть по първый-а примѣръ, други-те времена ги спрягжть по вторый-а примѣръ, пощо промѣнятъ окончателны-те буквы ы и ю на ов и ев както: вѣрыю, вѣров-ахъ, мѣлыю, милов-ахъ, воюю, воев-ахъ, утреюю, утрев-ахъ и проч.

По вторый-а примѣръ ся спрягжть тыя, що кончавжть на ю съ предидуща безглас-

ко, както: радѣсканий, упovаемый, кываемый, надѣемый, можетъ быти и нѣкое дѣти.

*) Това причастїе както и дѣепричастїе-то є несклоняемо. Оно става отъ първо-то лицѣ на първо-то прошедш. опредѣл. и второ-то неопределѣлен. като преврати, окончател-то хъ на лъ, както: віхъ - віль, ізбіхъ - ізбіль, глаголахъ - глаголалъ, возглаголахъ - возглаголалъ.